

Interview met Ada van Mil

oktober 2018

Gepubliceerd in de Diarijne (Alrijne zorggroep) - redactie Jacqueline Jonkman

Ik ben op 29 april 1943 in Leiden geboren en ben de jongste in een gezin met 8 kinderen. Ik scheel 16 jaar met mijn oudste zus. Mijn oudste zus en mijn oudste broer waren tevens mijn peetmoeder en -vader. Ik ben een 'echte Leidse', een geboren en getogen Leidse en ben notabene echt een kind van de melkboer.

Mijn ouders hadden een melkhandel in een pand in Leiden aan de Garenmarkt, waar tegenwoordig het restaurant 't Fust in gehuisvest is.

Ik woon nog steeds aan de Garenmarkt. Toentertijd was het een volksbuurt. Ik was een 'middenstandskind', wij hadden als enige in de buurt telefoon. Dus mensen uit de buurt kwamen vaak bij ons een telefoontje doen of werd er voor hen naar ons gebeld. Ik kende de buurt heel goed, omdat ik vaak bestellingen in de buurt moest rondbrengen.

Op mijn 17^e begon ik in het Museum Volkenkunde als typiste en rondleidster, daar heb ik toen ongeveer een jaar gewerkt. Op mijn 18^e begon ik met de opleiding aan de Sociale Academie in Den Haag. Ik wilde namelijk 'arme mensen helpen'. Als kind had ik al in de gaten dat arme mensen het moeilijk hadden. Deze opleiding duurde 4 jaar. Tijdens die opleiding moest ik stagelopen, deze heb ik o.a. gedaan bij de Spreeuwpot, dat was een clubhuis op de Nieuwe Rijn. Erna ben ik blijven hangen als vrijwilliger. Ook heb ik een half jaar stagegelopen in Volendam bij de Mater Amabilisschool. Ik gaf sportles aan meisjes van 14 tot 18 jaar. Ik zat daar op kamers voor Fl. 45,00 per maand. Het was een mooie tijd.

Ik houd nog steeds erg van klassieke muziek, vooral Mahler. Maar ik vind Caraïbische muziek ook erg leuk. Ik ging graag naar de bioscoop, naar de Trianon. Ik ging ook graag met een groep op stap. Vanaf een jaar of twintig ging ik uit. We hadden vaak hockeyfeesten. Ik heb gehockeyd vanaf m'n 12^e tot een jaar of 23.

We aten tussen de middag warm, meestal aardappelen/groente/vlees. Op onze verjaardagen mochten we als kind iets uitkiezen. Ik koos meestal rode kool. Mijn moeder kookte altijd. Ik hielp hier niet aan mee, omdat mijn moeder het zelf wilde doen.

Vroeger droeg ik altijd een rokje, dat moest vroeger van de nonnen. Ik draag pas de laatste jaren weer broeken, dat is na mijn pensioen. Tijdens mijn werk droeg ik keurige pakjes met hoge hakken van 7 cm. Nu vind ik het veel prettiger om broeken te dragen. Vroeger kocht mijn oudste zusje de kleding voor mij. Op 17 augustus j.l. was het 64 jaar geleden dat ik bruidsmenisje was op de bruiloft van mijn oudste broer. Dat weet ik nog heel goed. Ik had een lange jurk aan.

Mijn band met mijn ouders was altijd warm. Ik kom uit een liefdevol gezin. Tutoyeren was er niet bij!

Ik ben Rooms Katholiek opgevoed, vroeger gingen we eerst naar de Petruskerk en later naar de Lodewijkkerk. Vroeger was het heel gewoon dat je naar de kerk ging. Ik ga tegenwoordig niet meer naar RK-kerk, ik ga al 20 jaar naar oecumenische diensten in de Hooglandse kerk, dat is bij de Leidse Studenten Ekklesia. Daar ga ik wekelijks naartoe. Het Rooms Katholieke geloof zit echter wel ingebakken, 'je bent en blijft Rooms'. Het geloof heeft in moreel opzicht zeker invloed op mijn dagelijks leven, je denkt verder na dan het algemene.

Ik ben vanwege verkeersboetes wel in aanraking geweest met de Politie. Verder niet hoor!!! Ik reed nog wel eens te hard met de auto. En op de fiets ging ik wel eens door het rode stoplicht.

Om de zondag zaten we met ons twaalfen aan tafel, dat was met de verkering erbij. Vroeger ging iedereen bij ons trouwen. Samenwonen was er nog niet bij. In 1965 ging ik 'echt' werken, ik verdiende ongeveer Fl. 400.00 per maand en ik hoefde geen kostgeld te betalen. Met de winkel ging het in die tijd goed en dus was het kostgeld niet nodig. Ik ging werken als groepsleidster in een buurt- en clubhuis, 'de Engelenburg' in Den Haag, dat was in de Transvaalbuurt. Geen beste buurt, daar gebeurde heel veel en er zat veel tuig. Ik vond het er geweldig.

In 1968 ben ik cursusleidster geworden van de opleiding tot Bejaardenverzorgende in de regio Rotterdam. Ik moest zorgen dat er docenten waren en dat er lessen werden gegeven. Dat heb ik 4 jaar gedaan en met heel veel plezier.

In 1971 ben ik naar de Katholieke Vereniging van Bejaardentehuizen gegaan als consulent. Dat was een landelijke organisatie. Ik werkte in de regio Zuid- en Noord-Holland, Zeeland en Utrecht. Ik reed 40.000km per jaar en had toen een snelle auto. 'Toen was ik die juffrouw uit Den Haag'.

Ik ben overigens begonnen met een Fiat 600, die had mijn vader voor me gekocht bij de Fiatgarage die bij ons om de hoek was. Dat autootje kostte Fl. 4200.00, de helft betaalde m'n vader en ik de andere helft. Toen was ik een jaar of 22. Hierdoor ben ik altijd Fiat's blijven rijden. Nu heb ik geen auto meer.

In 1978 ben ik naar een groot Verzorgings- en Verpleeghuis, Frankeland, in Schiedam gegaan. Daar ben ik aangetrokken om de organisatiecultuur om te buigen. Het had een echt medisch model. Ik was daar al bekend als consulent. De nonnen vertrokken en het werd allemaal anders. Ik werkte daar als troubleshooter en moest de transitie naar een ander organisatiemodel doorvoeren. Laatst ben ik er nog geweest. Frankeland is tegenwoordig een van de belangrijkste verzorgingshuizen in Schiedam en omgeving. Ze hebben heel veel woningen bijgebouwd. Er is een zwembad en een groot restaurant, waar je ook van buitenaf kan eten. Nadat de transitie voltooid was, moest ik in het gareel en dat wilde ik niet. Dus toen ben ik weer naar iets anders uit gaan kijken.

In 1984 stond er een advertentie in de Leidse Courant voor de Stichting Ouderenwerk, hierop heb ik gereageerd en ben aangenomen. Toen ben ik in Leiden begonnen. Hier heb ik 20 jaar gewerkt en ook met veel plezier.

Ik ben nu nog bestuurslid van Urgente Noden, SUN Leiden.
Hierin beoordeel ik financiële aanvragen. Dit doe ik nog elke

week, maar ik ga dit eind van het jaar afronden en dus stoppen.

Ik heb in veel besturen gezeten. Bijvoorbeeld bij de Landelijke Stichting Ouderen en hun Huisdieren LSOH. In de jaren '70 hebben we gestreden in de landelijke politiek dat er huisdieren werden toegestaan in verzorgingshuizen. Dat is er door ons uiteindelijk door gekomen.

Stichting Zonder Strijkstok, dat is voor projecten in Afrika. Dat was een particuliere stichting. We steunden projecten in Tanzania.

Ik ben mede-oprichter voor de Leidse Vereniging Van Mantelzorg. Dat bestaat sinds 1997.

Ik was ook nog eens voorzitter van de Co Verhoogprijs, dat is de vrijwilligersprijs van de stad Leiden en deze wordt sinds 1993 elk jaar op 7 december, op de internationale vrijwilligers dag, uitgereikt.

Mijn Hobby's zijn:

- Reizen: Ik heb veel gereisd. Ik ben veel in Afrika geweest, ook in Israël, China, Suriname, Curaçao.
Mijn laatste reisje was naar Barcelona, hierna ben ik ziek geworden.
- Lezen
- Muziek
- Bezig zijn met mijn familie

Tegenwoordig zien mijn dagen er heel rustig uit. Ik vind het erg gezellig als mensen bij me langs komen. Ik word goed verzorgd door mijn buurtjes en de familie. Ze laten me niet alleen, maar ik voel me wel vaak alleen.

Ik heb gelukkig nog een hondje, een King Charles, een hele lieve hond. Dat is mijn 'aanspreekpunt'. King Charles hondjes zie je vaak op Engelse schilderijen, ze zijn bruin/wit.

Ik ben nog wel betrokken bij diaconaal centrum 'de Bakkerij' en tot december ben ik nog bestuurslid bij 'Urgente Noden'.

Ik dialyseer nu 4 jaar, in vergelijking met m'n leven ervoor is er natuurlijk veel veranderd. Maar het is allemaal te dragen. De afdeling heeft me er heel goed mee geholpen. De mensen zijn deskundig. Ik ben zeer trots op het personeel van de afdeling Dialyse.

Ik wil iedereen meegeven, dat de dingen die je overkomt, die moet je accepteren. Je moet je niet verzetten, dan maak je het alleen maar moeilijker.

Hartelijke groeten,
Ada van Mil